

นวนิยาย เรื่อง

ฝ่าอุปสรรค ตามหารักนิรันดร์

(Hopeful with Hearted)

โดย “ดิน หิน ฟ้า”

ภาคที่ ๑ ตามหารัก อุปสรรคไม่ท้อ

ปฐมบท

แสงไฟจากเพดาน ช่างนอก ส่องมาที่นาฬิกา
โบราณที่ถูกแขวนไว้ในห้องนอน

“เป็ง! เป็ง! เป็ง! เป็ง! เป็ง!”

เสียงขลุ่ยซัดก ลากดู ชาวของ ตั้งมาจากในครัว
สร้างความหงุดหงิดน่ารำคาญ ให้แก่เด็กสาวรุ่นผู้หนึ่ง
ซึ่งกำลังนอนหลับคุ้ยอยู่ในมุ้ง เธอนอน
กระสับกระส่าย เมื่อได้ยินเสียงเรียก

“นี่มันตีห้าแล้ว ตื่น ตื่น” เสียงของหญิงวัย
กลางคน เรียกให้เด็กสาวรุ่น ที่กำลังนอนอยู่ริบตื่นขึ้น

“นังแหว นี่จะนอนกินบ้านกินเมืองรีงวะ
ประเดี่ยวดลาดก็วายกันหมด”

“เดี่ยวชิ แม่ คนกำลังตื่นอยู่” แหว ลูกขึ้น ขี้ตา
งัวเงีย แหวกมุ้งออกมาทั้งๆ ที่ตายังหลับอยู่

ท่ามกลางแสงสลัวๆ ส่วนมือก็บีบไปมาบนหัว
เตียง จนไปสะดุดเข้ากับสวิทช์ไฟฟ้าเข้าพอดี

ภายในห้องแคบๆ ที่ถูกจัดเก็บข้าวของเครื่องใช้
อย่างไม่เป็นระเบียบเท่าไรนัก แว่ ชยิตาอยู่ครู่หนึ่ง ผู้
เป็นแม่ ก็เดินมาเกาะที่ขอบประตูห้อง เข้ามาดูว่า ลูก
สาวตื่นหรือยัง

ผู้เป็นแม่เตรียมข้าวของ ที่จะนำไปขายในตลาด
เช้าพร้อมแล้ว เพียงแต่รอลูกสาวอยู่

...

รุ่งอรุณวันใหม่ บรรยากาศดูสดใสกว่าทุกวัน แสง
อรุณสีทองยามเช้า บรรยากาศในตลาดวันนี้ดูสวยงาม
สองฝั่งทางเดิน ต่างมีแม่ค้านำของมาขาย จัดวางโต๊ะ
วางข้าวของที่จะขายคละกัน แต่ดูมีระเบียบ ราวกับว่า
มีคนสำคัญมาตรวจ ตลาดปลาสด เนื้อสด กับตลาด
ผัก ของกินของใช้ แยกกัน มีผู้คนพลุกพล่านมากกว่า
ทุกวัน แสงสีทองยามเช้า สาดกระทบไหล่ผู้คนที่เดิน
สวนกันไปมา คุณงามตา ยิ่งนัก ทุกคนส่งรอยยิ้มให้แก่
กัน และกล่าวทักทายกันตามประสาคนคุ้นเคย

สองแม่ลูกช่วยกันหาบผัก ผลไม้ที่เตรียมไว้ตั้งแต่
เมื่อคืน มาจับจองในในที่ที่เคยขายประจำ

เป็นโต๊ะไม้เก่าๆ ผ่านการใช้งานมานาน สองข้าง
ก็เป็นแม่ค้าที่เป็นเจ้าประจำ กำลังจัดผัก ให้เข้าที่

พร้อมกับ จัดผักวางบนตราซัง ส่งให้หญิงชราผู้หนึ่ง
พร้อมกับรับเงินมา

“ชะเอม ทำไมวันนี้มาสายล่ะ?”

เสียงแม่ค้า ช่างๆ ร้องทัก ขณะจัดวางผักกาด
ผักบุ้ง ให้ดูเรียบร้อย

“กึ่งแงวนะสิ ตื่นสายตามเคย” เธอป่นถึงลูก
สาว กับเพื่อนๆ แม่ค้า โดยไม่สนใจว่า ลูกสาวจะรู้สึก
อย่างไร “เออ ได้ข่าวว่า วันนี้ พ่อเมืองยศกร จะมา
จ่ายตลาด ไซ้ไหม”

“อืม!” เธอตอบ โดยไม่หันไปมอง ขณะหยิบ
หัวมันขึ้นไปวางบนถาดตราซัง

“ฉันกะว่าจะมาให้ทัน อยากรจะเห็น คุณผู้หญิงซัก
หน่อย”

“คุณจันทน์ นะเหรอแม่?” นิ่งแวง ถามแม่ด้วย
ความลังสัย

“เออ คุณผู้หญิงจันทน์ เมียของพ่อเมือง แก
เรียกชื่อให้เต็มๆ หน่อย ไม่ได้เหรอวะ นิ่งแวง”

“คุณผู้หญิงจันทน์ ภรรยาหลวงของพ่อเมือง ฉัน
เรียกถูกไหมแม่”

ชะเอม มองค้อนลูกสาว ขณะนี้เพื่อนแม่ค้าแอบ
ยิ้มนิคๆ ที่เห็นลูกสาวฉลาดกว่าแม่

“จะเรียกว่า เป็นภรรยาเอกของพ่อเมือง ก็ได้จะ
เค้าว่าหน้าตาสะสวยกว่า คุณเมธาวรรณ อีคนนะ”

“ทำไมพวกผู้ชาย ชอบมีเมียนี้้อยกันจัง” นิ่งแหว
ซักตามประสาเด็กสอครู้

“เฮ้ะ นิ่งแหวนี่ เรื่องไม่ดีไม่งาม พุดออกมาได้
ยังงี้”

“โห้ แม่ ฉันแอบได้ยินพวกในจวนเขาพูดกันให้
แซ่ด ว่าคุณเมธาวรรณ เป็นเมียนี้้อย”

ขณะที่ชะเอม ลูกสาว และเพื่อนแม่ค้า กำลัง
ถกเถียงกันอยู่ ชาวเมือง ต่างให้ความสนใจเป็นพิเศษ
เพราะวันนี้ พ่อเมืองยศกร กับ จันท์นี่ พร้อมด้วย
ผู้ติดตาม เป็นผู้ชายคนหนึ่ง ผู้หญิงสองคน เดิน
ทักทายผู้คนไปด้วย และ จับจ่ายซื้อผัก ข้าวของไป
ด้วย

พ่อเมืองยศกร เป็นชายร่างสูง มีจุมูกเป็นสันโค้ง
งามราวกับเทวดา รูปร่างก็ดูสง่างาม สวมเสื้อยัดดี
ชาวโปร่งตา เดินเคียงคู่มา กับ จันท์นี่ ภรรยาสาว เป็น
หญิงร่างผอมสูงสมส่วน ผิวขาว ผมยาวเสมอไหล่ ใน
ชุดกระโปรงสีฟ้าขาวคลุมเช่า เสื้อคอกระเช้าสีขาว
ส่วนผู้ติดตามหญิง หิ้วตระกร้าไม้ของ ผู้ชายมีสมุด
บันทึกอยู่ในมือ และพกวิทยุสื่อสารเหน็บไว้ที่เข็มขัด
ด้านหลัง

“วันนี้ คุณผู้หญิงจันทน์ คุณสวยกว่า ทุกวันเลยนะ
แม่” นิ่งแหว พุดอมยิ้ม ด้วยความชื่นชม

บทที่ ๑ ต้นเหตุของเรื่องราว

ตอนที่ ๑

ละครชีวิต แห่งนครวิชัยยศ

บ้านหรูหลังใหญ่ ออกแบบสร้าง ตามสถาปัตยกรรมยุโรป สีขาวสะอาด ตั้งตระหง่านอยู่ภายในรั้วสีเขียวซีม้ำเข้ม ที่ออกแบบลวดลายแสดงถึงฐานะผู้นำของเมือง ที่ประตูใหญ่ของรั้วบ้าน มีความกว้างกว่าถนนคอนกรีตเล็กน้อย รถยนต์สามคันวิ่งสวนกันได้สบายๆ รถยนต์ทุกคันที่วิ่งผ่านหน้าบ้าน จะมองเห็นป้ายชื่อ ซึ่งเป็นโลหะหล่อขุนได้ชัดเจน ข้อความว่า “จวนผู้ว่านครวิชัยยศ ยศกร วิมลมาศ” เมื่อมีรถวิ่งเข้าออก ก็จะมีเจ้าหน้าที่เวรยามสองนาย แต่งกายดูสง่า คอยตรวจตราและอำนวยความสะดวกในการเปิด-ปิดประตู

ภายในบริเวณจวนผู้ว่า ถูกจัดระเบียบ ตกแต่งด้วยสวนไม้ดอกไม้ประดับ หลากสี สูงต่ำลดหลั่นกันเป็นระยะ รองพื้นด้วยหญ้าเขียวขจี

และทางเดินซึ่งปูด้วยแท่งหินรูปสี่เหลี่ยม จัดวางเรียงเป็นรูปมนโค้งสวยงาม ด้านหน้าของตัวบ้าน เยื้องไปทางทิศตะวันออก เป็นสระน้ำใสสะอาด มีน้ำตกเล็กๆ อยู่อีกด้านหนึ่ง บรรยากาศดูสวยงามราวกับสวรรค์

ในห้องโถงใหญ่ ถูกจัดระเบียบให้ดูภูมิฐานตระการตา โดยหญิงแม่บ้าน สองคน ซึ่งกำลังปักกวาดเช็ดถู ทำความสะอาดพื้น และเครื่องเรือนเล็กเข้าไปอีกฝั่งหนึ่งของตัวบ้าน เป็นห้องรับรองแขก ภายในห้อง มีรูปถ่ายของพ่อเมืองยศกร กับจันทน์ ตอนแต่งงานกันใหม่ๆ ติดอยู่บนผนังห้องฝั่งตรงข้ามเป็นห้องรับประทานอาหาร

บนโต๊ะอาหารเช้า เวลาผ่านไปเกือบสิบนาที ยศกร กับ จันทน์ ต่างคนต่างรับประทานอาหารเข้าโดยที่ไม่ยอมพูดจากัน จนแม่บ้าน ที่รอเสิร์ฟอาหารอยู่ห่างๆ ต่างก็บ่นกระซิบถามกัน ด้วยสีหน้าเศร้าๆ

“แม่นวล พวกเค้าจะงอนกันไปอีกนานไหม?”

“ไม่รู้สิ มันก็เป็นอย่างนี้มาเกือบเดือนแล้ว”

“โธ่เอ๊ย... ฉันคิดอีกจะแยกอยู่แล้วนะ”

ยศกร ทำลายบรรยากาศความเงียบ ด้วย
คำพูดห้วนๆ

“ประเด็ยวผมจะขึ้นไปเซ็นหนังสือที่ห้อง
ทำงาน แล้วก็ออกไปตรวจงานข้างนอก บ่ายๆ จะ
กลับ”

จันหนึ เบนสายตาจากงานข่าว ไปที่สามี แล้ว
รวบซ็อน ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ

“คุณจะไปพร้อมกับผมเลยไหม?”

“ไม่ค่ะ ดิฉัน ขับรถไปเอง โรงเรียนก็อยู่ไม่ไกล
ป่านนี้พวกเต็กๆ คงรอแย้”

“นี่คุณ จะโกรธผมไปถึงไหน อยู่ด้วยกันมาห้า
ปีแล้ว คุณยังไม่รู้ใจผมอีกหรือ”

จันหนึ มองหน้าสามี แล้วลุกเดินออกไป
ปล่อยให้ ยศกร พุดตัดพ้ออยู่เพียงฝ่ายเดียว

“เราตกลงกันแล้ว คุณมีลูกให้ผมไม่ได้ แล้ว
อย่างนี้จะให้ผมทำยังไง ทุกวันนี้ผมก็ดูแลคุณอย่าง
ดี ยกย่องคุณมากกว่า เมธาวรรณ เสียอีก”

เมื่อได้ยินคำว่า “เมธาวรรณ” เหมือนมีหนาม
แหลมมาทิ่มแทงหัวใจ จันหนึ รีบลุกเดินออกไป
โดยไม่ฟังคำแก้ตัวใดๆ จาก ยศกร

“นี่คุณ ... คุณ”

ขณะที่เขายืนครุ่นคิดว่า ไม่รู้จะหาทางออก
อย่างไรกับเรื่องยุ่งๆ นี้ เขาก็ได้ยินเสียงรถยนต์
สตาร์ท และเมื่อมองลอดหน้าต่างออกไป เห็น
จันท์นี้ ขับรถออกจากประตูบ้านไป

“นายซิด เตรียมรถ จันท์จะไปแล้ว” ยศกร
เรียกคนขับรถ

ศาลาว่าราชการ นครวิเศษยศ ตั้งเป็นสง่าอยู่
บนริมฝั่งแม่น้ำใหญ่ ในห้องทำงานของผู้ว่านคร
ถูกจัดระเบียบให้ดูเป็นสัดส่วน มนุษย์ ซึ่งเป็นคนรับใช้
ใกล้ชิดผู้ว่ามากที่สุด มีหน้าที่สำคัญ คือ คอย
รักษาความปลอดภัย อำนวยความสะดวกทุก
อย่าง สำหรับผู้ที่มาติดต่อกับผู้ว่าโดยตรง

พ่อเมืองยศกร เดินมาถึงหน้าห้อง ก่อนที่จะ
เดินผ่านประตูกันเข้าไปที่โต๊ะทำงาน เจ้าหน้าที่
หญิงสองคน และ เจ้าหน้าที่ชายอีกคน ซึ่งกำลัง
นั่งทำงานอยู่หน้าห้อง รีบลุกขึ้นยืนไหว้คารวะ ทั้ง
๓ คนต่างมีความรู้ลึกค้ำๆ กันว่า ลีหน้า
ท่าทางของท่านหน้าบึ้งตึงเหมือนไปทะเลาะกับใคร
มา

ยศกร มาถึงที่โต๊ะทำงาน นั่งยังไม่ทันหาย
เหนื่อย มนุ ก็นำหนังสือมายื่นให้

“ท่านครับ มีเรื่องด่วน”

ยศกร รับหนังสือมาดู ชั่วครู่ ก็มีสีหน้าสงสัย
และรู้สึกขำใจขึ้นมาทันที

“อีกแล้วหรือ!” เขาอุทานขึ้น

ยศกร ยกหูโทรศัพท์ กดหมายเลข ด้วย
อารมณ์ไม่ดี มนุ เห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัว จึงปลีก
ตัวออกไปนอกห้องก่อน

“นี่ฟังนะ การโยกย้ายคน มันไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ
เหมือนพูดด้วยปาก สิ่งที่เราขอมา พี่ก็แล้ว
ยังไม่พอใจอีกหรือ?”

“คุณพี่ขา ก็คนที่คุณพี่ส่งมาให้ มันไม่ได้เรื่อง
น้องก็ให้ไปทำหน้าที่อื่น แล้วมันผิดตรงไหน” เสียง
ผู้หญิง ดังมาจากหูโทรศัพท์

“นี่เธอจะก้าวทำงานของพี่มากเกินไปแล้ว
นะ”

“โธ่เอ๊ย เรื่องเล็กน้อยสำหรับตำแหน่งผู้ว่า
อย่างคุณพี่ แค่นี้จะเป็นอะไรไป ที่เมื่อก่อน ตอน

วรรณ เป็นหน้าห้อง ไหนว่าจะให้ทุกอย่างที่วรรณ
ขอ วรรณก็ไม่อยากจะเป็นน้อยของใครทั้งนั้น”

เจ้าของเตียงไนโทรศัพท์ พุดเหมือนยื่นคำขาด
แค่มองเห็นช่องทางต้านหลัง ก็รู้ว่าเธอเป็นหญิง
สาว สวย ผิวขาว

“ถ้าคุณพี่ ไม่ทำตามที่ขอ วรรณ ไม่ยอมด้วย
ไม่เงิน วรรณ จะแฉเรื่องของอีนังนั้น ถ้าคุณพี่คิด
จะเอามันทำเมียอีกคน ไม่เชื่อก็ลองดู!”

“นี่ เมธาวรรณ เธอจะเอาอย่างไร?”

เตียงยศกร มีอาการแผ่วลง เขามีอาการ
หงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด ก่อนที่จะวางหูโทรศัพท์
ลง

เมธาวรรณ วางหูโทรศัพท์มือถือ ด้วยลีลา
ยั่วโหดะ แม้เธอจะเป็นสาวงามผู้มีเรือนร่างยั่วยวน
กวนเสน่ห์ผู้ชาย แต่เมื่อเข้าใกล้ จะรู้สึกได้ถึงถึง
ความร้ายกาจ ริษยา เจ้าเล่ห์

โรงพยาบาลรัตนแพทย์ เป็นโรงพยาบาล
เอกชนขนาดใหญ่ ประจำจังหวัด จึงมีผู้ป่วยมาใช้
บริการตรวจรักษา ไม่ขาดระยะ

ห้องตรวจแผนกสูตินารีเวช นายแพทย์ใหญ่
ขณะที่หมอกำลังตรวจครรภ์ให้กับสตรีผู้หนึ่ง
พยาบาลก็เดินนำเอกสารประวัติคนไข้ มาส่งให้
หมอ ระบุชื่อคนไข้ จันทน์ วิมลมาศ

ที่ห้องรับรองของโรงพยาบาล มีคนไข้สอง
สามราย นั่งรอผลตรวจ ลักครู่ นายแพทย์ใหญ่
เดินเข้าไปหาหญิงสาว ที่มารอรับฟังผลตรวจ ที่
โต๊ะรับรองพิเศษ หน้าห้องสูตินารีเวช เธอคือ
เมธาวรรณ นั่นเอง

“ยินดีด้วยนะครับ คุณเมธาวรรณ และ ผาก
บอกยินดีกับ ท่านพ่อเมื่องยศกรด้วยนะครับ ท่าน
อาจจะได้ลูกชาย หรือ ลูกสาวดีละ หรือ ทั้งลูก
สาว ลูกชาย เร็วๆ นี้ก็คงจะรู้”

หมอรายงาน เหมือนจะบอกความลับอะไร
บางอย่าง แต่ เมธาวรรณ ไม่ทันสังเกต เพราะมี
แต่จิตใจที่ตนเองตั้งท้อง

ไม่มีอะไรจะดีใจไปยิ่งกว่านี้อีกแล้ว เมธา
วรรณ ดีใจจนอยากจะลุกขึ้นตะโกนให้ก้องไปทั่ว
โรงพยาบาล เสียงจะได้ไปถึงหูของยศกร เธอได้
แต่ยิ้มแก้มปริ และกล่าวขอบคุณหมอสองสามครั้ง
ก่อนที่จะลาจากไป

คำคืนนี้ ท้องฟ้าดูสว่างไสวด้วยดวงดาว พระจันทร์เต็มดวง ลอยเด่นเหนือบริเวณจวนผู้ว่านครแห่งนี้ จึงดูสว่างไสวราวกับเมืองเทศกาล

อาหารค่ำถูกจัดไว้เป็นพิเศษ ฤกษ์ใจแม่บ้านมากที่สุด ทั้งๆ ที่เธอทั้งสองไม่ใช่คนกิน แต่ภาพเบื้องหน้า ก็พวกเธอ ออกแสดงอาการดีใจไม่ได้ ที่เห็นรอยยิ้มของ คุณจันทน์ คุณผู้หญิงของพวกเขา เธอ ขณะทานอาหาร ยศกร เองก็แปลกใจ ที่เห็นภรรยาเปลี่ยนไป แต่ก็ไม่กล้าถาม เพราะคิดว่ายังมีเรื่องค้างคาใจกันอยู่ คงปล่อยให้เวลาล่วงเลยไป ด้วยการสนทนาเรื่องอื่นแทน

ความสวยงามของท้องฟ้าวันนี้ มันช่างช่วยวนเวียนเหลือเกิน ยศกร ผลจากเตียงนอน ออกไปตากม่านหน้าต่างเปิดออก ท้องฟ้าใสเป็นประกาย ดวงดาว ถูกจับวางเป็นจุดๆ อย่างอิสระ บ้างก็รวมกันเป็นกลุ่ม สร้างจินตนาการให้ผู้คนเล่าขานเป็นตำนานราศรีต่างๆ มันช่างสวยงามจริงๆ จันทน์ แอบเดินเข้ามาหา ยศกร ทางด้านหลัง เขารู้สึกตัว เมื่อภรรยาสวมกอดเบาๆ ทางด้านหลัง

“คุณคะ คุณจะทำอะไรเพื่อมันได้ไหม?” จันทน์พูดด้วยน้ำเสียงที่ออกอ้อน ซึ่งหลายเดือนมาแล้ว

ที่เธอไม่เคยพูดดีด้วยกับสามีอย่างนี้ ยิ่ง ยศกร
แปลกใจหนักขึ้น

“ได้ซี หลายปีมานี้ ผมทำเพื่อคุณมาตลอด ก็
คุณเป็นภรรยาผมนี้ ... นานแล้วนะ ที่คุณรู้สึกไม่ดี
กับผม แต่วันนี้ มีอะไรเธอ”

“ถ้านี้ ให้ของสิ่งหนึ่งที่คุณอยากได้ แล้วคุณ
จะตอบแทนอะไรนี่ดีคะ?”

“คงไม่ใช่ดาวบนฟ้านะ” ยศกร กระเช้าเล่น

“นี่กำลังจะมีลูก”

ยศกร รีบหันหน้ามาสบตา กับ ภรรยา ยิ้ม
ออกมาด้วยความดีใจ เหมือนเด็กเล็กที่ได้ของเล่น
ถูกใจ รวากับว่าโลกทั้งใบ เต็มไปด้วยสายรุ้งหลาก
สี ที่สามารถไขว่คว้าได้ตามใจชอบ บรรยากาศ
อิมครีမ်ของสามีภรรยาคุณี้ หายไปในทันที ในรอบ
หลายเดือนที่ผ่านมา คีนนีเป็นคืนที่มีความสุขที่สุด

ยศกร ค่อยๆ สวมกอด ภรรยา ไว้ในวงแขน
ที่ร้อยรัดด้วยความรักเต็มเปี่ยมในหัวใจ เขามอง
ขึ้นมาบนท้องฟ้า รวากับจะบอกขอบคุณสวรรค์
ขอบคุณเทพที่สถิตย์อยู่บนดวงดาวทุกดวง

บ่ายวันหนึ่ง ท้องฟ้าปลอดโปร่ง มีเมฆเป็นกลุ่มก้อนเล็กๆ ปรปราย อากาศร้อนๆ อย่างนี้ ยิ่งเพิ่มอุณหภูมิให้กับผิวนนลาตยาง ล้อรถยนต์ที่วิ่งอยู่บนผิวนนลาตยาง เหมือนวิ่งอยู่บนเปลวเพลิง

รถยนต์แก๊งสี่ขาเงิน เลี้ยวตรงปากทางแยก เข้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งดูไกลๆ ก็รู้ว่าเป็นบ้านของคนที่ยกฐานะดีในหมู่บ้าน และจอดที่หน้าบ้าน เมฆารวรรณ ในชุดคลุมห้อง ลงจากรถ พาตัวเองพร้อมกับหิ้วของฝาก เดินเข้าไปในบ้านหลังนั้น

พวกมดต่างพากันขนไข่ขึ้นไปบนต้นไม้ แม้วัวคาบลูกของมัน ไปอยู่ในที่ปลอดภัยบนยุงข้าวธรรมชาติของสัตว์ก็เช่นเดียวกับมนุษย์ ที่ต่างหาที่หลบภัยเพื่อลูกของมัน

เมื่อมาถึง เมฆารวรรณ สั่งให้คนขับรถวางของฝากลงกับพื้นใต้รั้วแขก ขณะที่หญิงวัยกลางคนหน้าตาดี แต่งตัวสะอาดสะอ้าน เดินออกมาจากห้องครัวหลังบ้าน แล้วเอ่ยถามทันที ก่อนจะนั่งลงที่โซฟาใกล้ๆ

“ท้องใต้ก็เต็มแล้วละ?”

“ห้าเดือนแล้วแม่”

“แล้วเค็งจะเอาอย่างไรกับลูกในท้อง?”

“เค้าเป็นลูกของหนู เค้าก็ต้องมีส่วนแบ่งใน
กองมรดก เหมือนกัน เรื่องอะไร จะให้ลูกของนัง
จันทน์ ไปได้คนเดียว ชั้นก็เป็นเมียคนหนึ่งนะแม่
ชั้นก็ต้องได้อะไรบ้างสิ แล้วก็ไม่น้อยกว่าฐานะเมีย
หลวงด้วย”

“เออๆ แม่ว่าลูกในท้อง แกตั้งชื่อขี้อย่าง เป็น
ผู้หญิงหรือเป็นผู้ชาย”

“เห้อหลานจริงๆ นะแม่นี่”

“อ้าว มันก็หลานของฉันเหมือนกันนี่ มีพ่อ
เป็นถึงพ่อเมืองนครวิชัยศเชียวนะ”

“จะเป็นผู้หญิง หรือ ผู้ชาย เค้าก็เป็นลูกฉัน”

เมธาวรรณ พุดด้วยอารมณ์ไม่สู้ดี ขณะที่แม่ก็
หัวเราะด้วยความขบขันใจ ที่จะมีหลานกับเขาลัก
คน

๔ เดือนผ่านไป แม่แมวตัวเดิม ก็ตั้งท้องอีก
แล้ว มันไม่รู้หรอกว่า ขณะที่มันตั้งท้องได้ไม่ยาก
แต่สำหรับคนบางคน ที่อยากมีลูก แต่ก็มีไม่ได้สักที
เขาจะรู้สึกวิเศษยามแมวบ้างไหม

ในห้องคลอด ตึกสูติรีเวช ของโรงพยาบาล
รัตนแพทย์ ทั้งพยาบาลและแพทย์ ต่างวิ่งเข้าออก
ห้องทำคลอด ๑ และ ห้องทำคลอด ๒ อยู่ไม่ขาด
ระยะ เหมือนมีบุคคลสำคัญมาคลอดลูกที่นี่ ลักครู่
เสียงทารกก็ร้องออกมาจากในห้องทั้งสอง ทารกที่
คลอดออกมา ถูกผูกด้วยแผ่นป้ายฉลากที่ข้อมือ

“บุตรของ นางจันทน์”

ส่วนทารกอีกคนหนึ่ง

“บุตรของ นางเมธาวรรณ”

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒ รัก ริษยา อาฆาต อำนาจ
มัวเมา ... กลับไปที่ เว็บบุ๊มชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>